

ÚSMĚV

AUTO NEYMARA DA SILVY SANTOSE STARŠÍHO se vyhouplou na kopec a on s ním zamířil dolů. Vedle něj seděla jeho žena Nadine a k zadnímu sedadlu byl v dětské autosedačce připoután jeho malinkatý synek Neymar da Silva Santos mladší. Když se Neymar junior narodil, z Neymara staršího se stal *Pai* a Neymarovi mladšímu začali říkat *Juninho*. *Pai* znamená v portugalštině *otec* a *Juninho* je „*juniorek*“. Ze svého domova v Mogi das Cruzes, což bylo na východ od São Paula, se vydali navštívit Paiovy rodiče, kteří žili na pobřeží.

Paiovi nevadilo, že prší. Spočítal si, že cesta nezabere moc času, když většina lidí zůstala kvůli

bouřce doma. Jeho rodiče bydleli v São Vicente, v domě, který jim koupil za peníze, co vydělal jako profesionální fotbalista. Krom toho si také pořídil auto. *Tohle* auto.

Myslel na utkání, které právě odehrál se svým týmem União Mogi a ve kterém se mu podařilo střelit gól. Nadine s Juninem se na něj dívali z tribuny. Po zápase se za ním rozběhl chlapec, kterého znal ze sousedství, prosil ho, aby mu podepsal balon a řekl mu, že je pro něj nejlepším fotbalistou na světě. Paie to dojalo. Svěřil se klučinovi, že doufá, že jeho synek Juninho to jednou bude s míčem taky takhle umět.

Sjížděli z kopce a nabírali rychlost, když Pai uviděl, jak se na ně řítí auto po špatné straně silnice. Zoufale na něj blikal, ale déšť byl tak hustý, že si jich druhý řidič všiml, až když bylo příliš pozdě. Pai stočil volant, vši silou sešlápl plyn a vyjel ze silnice. Doufal, že se mu podaří druhému autu vyhnout, ale protože měl zařazenu nízkou rychlost, nepovedlo se to.

Druhé auto do nich narazilo z boku na řidičově straně a náraz přehodil Paiovi jednu nohu přes druhou. Zaječel hrozivou bolestí. Nadine křičela.

Pai se nemohl hýbat a bezmocně se snažil ovládat své auto, které se dvakrát přetočilo a nakonec se zastavilo tak, že viselo napůl z útesu. Rozsypaným předním sklem se dovnitř lil déšť a máčel mu obličej. Pai se pokoušel pohnout, ale do celého těla mu vystřelovala příšerná bolest. První, na co pomyslel, byl jeho synek vzadu v autosedačce. „Juninho,“ zašepal, téměř neschopný mluvit.

Pai necítil nohy. Juninho! Co je s ním? Podíval se k místu, kde byla připoutaná Nadine a její víčka se zakmítaly probuzením. Trochu pootočil hlavou a uvědomil si, kde jsou. Nadine zasténala. „Nadine!“ křičel a snažil se ji probudit. Svého syna neslyšel. Jediné, co slyšel, byl déšť.

Nadine zaúpěla a otevřela oči. Instinktivně se snažila otočit a zkontrolovat Juninha, ale nemohla. „Juninho,“ zamumlala slabě. Její chlapeček by tu měl někde být. Ale není. Zachvátila ji panika a znovu se pokusila otočit, jenže bolest byla příliš silná. Když jí padl zrak na vlastní sedřené a pořezané ruce, zalapala po dechu. Auto bylo zasypáno střepy.

Po Juninhovi nebylo ani stopy.

Pai cítil, jak se mu do očí hrnou slzy. Mumlal si modlitbu a prosil Boha, aby si místo synka vzal jeho.

„Já umírám,“ procedil mezi skřípějícími zuby. Byl přesvědčený, že tohle je konec. Jeho žena nereagovala.

Nadine ztrácela a zase nabývala vědomí. „Juninho,“ zašeptala znovu. Bolest byla nesnesitelná.

Uvědomila si, že se její manžel nemůže hýbat, a tak strčila zesláble ramenem do dveří. Rám byl pokroucený a dveře zaseknuté, takže to k ničemu nebylo. Podařilo se jí ale vykrouknout rozsypaným oknem. Auto se nahýbalo z útesu a pod ním zela hluboká propast. Začala křičet.

„Vzadu,“ ozval se slabě Pai. Auto se pohupovalo a skřípělo. Do nohou mu vystřelovala bolest. Báł se, že když se bude příliš hýbat, auto sklouzne z toho kousíčku cesty, na kterém drží, a zřítí se dolů.

„Zadní sklo,“ vysoukal ze sebe.

Nadine zjistila, že se v tom stísněném prostoru, kde je uvězněna, dokáže přece jen trochu pohnout. Kývla, vyprostila nohy a konečně se jí podařilo podívat se dozadu. Juninhova autosedačka ležela převrácená na podlaze, ale její syn v ní nebyl. Po tvářích jí stékaly proudy slz. Celé zadní

sklo bylo pryč. Očima přejížděla cestu a na mysl se jí dralo nemyslitelné: že její synek leží někde tam na silnici.

„Je tam někdo zraněný?“ ozval se cizí hlas. Zněl blízko.

Pai pohlédl na Nadine. Kdo to řekl? Otočil se a uviděl muže, který zíral dovnitř auta skrze Nadinino okýnko u spolujezdce.

„Můžete se hýbat?“ zeptal se muž.

„Ne,“ vypravil ze sebe Pai.

Muž rychle oběhl auto, zhodnotil situaci a poté rychle nasměroval svou pozornost zpět k Nadine. „Pospěšte si! Tudy,“ pobízel ji. „Musím vás odsud dostat.“

Nadine přikývla, přelezla přes přední sedadlo dozadu a ven dírou, co zbyla po zadním skle.

Auto znovu zaskřípělo a shodilo do propasti trochu hlíny. Kameny se kutálely dolů do řeky, která z té výšky vypadala jen jako zelený tah štětcem.

Muž ji vytáhl ven, převedl na druhou stranu silnice a posadil na trávu. Pak se rychle vrátil za Paiem.

„Nehýbejte se, pane,“ řekl mu. „Poslal jsem svou ženu zpátky dolů, aby zavolala sanitku.“

„Můj syn,“ podařilo se Paiovi zašeptat.

Muž vytréštil oči. „Uvnitř je dítě?!“ Rychle prohlédl zadní sedadlo. Autosedačka byla převrácená a zasypaná sklem. Oběhl auto a vši silou zatahal za dveře na straně spolujezdce. Ani se nehnuly. Vzal za kliku ještě jednou, nohama se pevně zapřel do hlíny a zatahal ještě silněji, až se nakonec dveře s hlasitým zavrváním otevřely. Zabořil se do sedačky a oběma rukama šátral mezi sklem a rozházenými příkrývkami po chlapci. Zhluboka se nadechl. Když ruce vytáhl, držel v nich Juninha, který měl tvářičku celou od krve. „Našel jsem ho! A je naživu!“

Pai cítil, jak mu povolil každický sval v těle.

Muž si sundal tričko, setřel s ním krev z Juninhova obličej a všiml si malé řezné ran-ky nad chlapcovým obočím. Vypadala jako čárka, co se píše za slovem, jen vzhůru nohama. Zatlačil na ni palcem a krvácení po chvíli přestalo.

„Doneste ho jeho matce,“ sípal Pai. „Prosím vás.“

Muž se na chlapce ve svém náručí zadíval a Juninho se na něj usmál. Úsměv opětoval a pak jej rychle odnesl k matce.

NEYMAR: BUDOUCÍ KRÁL

Když Nadine uviděla svého synka, vyskočila na nohy, ale obličej se jí zkřivil bolestí. To ji však nezabránilo v tom, aby natáhla ruce a dítě si od muže převzala. „Bůh vám žehnej, bůh vám žehnej,“ opakovala s pláčem stále dokola a tiskla si své děťátko k hrudi.

„Bůh rozhodně požehnal tomuhle mrněti,“ odvětil muž. „A mimochodem – má váš úsměv.“

Nadine zaplavil další příval slz, ale usmála se. „Děkuju,“ vypravila ze sebe.

Přestalo pršet a z dálky bylo slyšet příjíždějící sanitku. Nadine zavřela oči a snažila se potlačit tu hroznou bolest.

„Zůstanu s vámi, dokud sanitka nepřijede,“ konejšil ji jejich zachránce a posadil se vedle ní.

Pai slyšel dvě věci: slabý hlásek své ženy, jak rozmlouvá s mužem na druhé straně silnice, a houkající sanitku. Zavřel oči. Všechno dobře dopadne, pomyslel si.